

LBRIS | We know
KARL MAY books

WINNETOU

Volumul I

În românește de Eugen Frunză

Prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

CUPRINS

Prefață (<i>Lucian Pricop</i>)	7
Capitolul I	
Un „ <i>Greenhorn</i> “	13
Capitolul II	
Klekih-Petra	35
Capitolul III	
Winnetou încătușat	106
Capitolul IV	
De două ori în ghearele morții	195
Capitolul V	
„ <i>Zi-Frumoasă</i> “	283
Capitolul VI	
Eliberarea lui Sam	401

CAPITOLUL I

UN „GREENHORN“

Știi dumneata, dragă cititorule, ce înseamnă cuvântul *greenhorn*? Ei bine, e o poreclă foarte jignitoare pentru cel care o poartă.

„Green“, în englezește, înseamnă „verde“; iar prin „horn“ – corn pe limba noastră – se înțelege antena, adică acel mănunchi de firisoare subțiri cu care găza pipăie împrejurimile. Un *greenhorn* este deci un om încă „verde“, adică necopt, un nou-sosit în ținuturi necunoscute lui, un ins care trebuie să-și întindă bine antenele dacă nu vrea să se facă de răs.

Un *greenhorn* nu se ridică de pe scaun pentru a-l ceda unei doamne care se apropie; salută pe stăpânul casei înainte de a se înclina în fața doamnei și domnișoarei de gazdă; își încarcă arma vârând gloanțele de-a-ndoaselea sau bagă mai întâi dopul, apoi cartușul și abia la urmă praful de pușcă. Un *greenhorn* ori nu știe deloc limba engleză, ori o vorbește prea corect și înflorit; îi este groază de englezeasca yankeilor și chiar de idiomul folosit prin regiunile cu codri neumblați; nu-i intră nimic în cap și încă mai puțin îi vine pe limbă. *Greenhorn* ia un „raccoon“ drept un oposum și o mulătră cât de cât frumoasă drept o metisă. Un *greenhorn* fumează țigarete și nu poate suferi tutunul tocat. Când un *greenhorn* e pălmuit de un „paddy“, adică de un irlandez, dă fuga să se plângă judecătorului de pace, în loc să-l împuște fără multă vorbă pe individul cu pricina, cum ar face un yankeu

autentic. Un *greenhorn* ia urmele pașilor de curcă drept urme de urs și o ambarcație ușoară, destinată sportului, drept un vapor cu aburi de pe Mississippi. Un *greenhorn* se sfiește să-și urce cizmele pline de noroi pe genunchii călătorului de alături și să soarbă supa ca și când ar horcăi un bivol în agonie. Un *greenhorn* cară după el în prerie buretele de spălat cât un dovleac uriaș, precum și zece livre de săpun; își bagă în buzunar o busolă care, după trei sau patru zile, indică toate punctele cardinale afară de nord. Un *greenhorn* notează opt sute de expresii ale indienilor și, când întâlnește prima piele-roșie, bagă de seamă că a expediat din greșeală însemnările într-un plic celor de acasă, reținând în schimb scrisoarea destinată lor. Un *greenhorn*, deși a studiat timp de zece ani astronomia, poate să se uite alți zece ani la cerul înstelat fără să afle cât e ceasul. Un *greenhorn* își vâra cuțitul de vânatoare la brâu în așa fel, încât atunci când se pleacă, să-i intre vârful în coapsă. Un *greenhorn* aprinde în vestul sălbatic un foc de tabără atât de semeț, încât vâlvătaia se înalță cât prăjina, și apoi se miră că indienii l-au dibuit și au tras în el. În sfârșit, un *greenhorn* e, ca să zic așa, un *greenhorn* – și acela eram pe-atunci chiar eu.

Dar să nu se creadă cumva că aș fi știut sau măcar bănuțit vreo legătură între mine și această poreclă jignitoare! Nicidecum! Pentru că tocmai asta e cea mai de seamă ciudățenie a oricărui *greenhorn*: el îi socotește „boboci“ pe toți în afară de sine.

Dimpotrivă, mă credeam foc de deștept și de priceput; făcusem doar ceea ce se cheamă studii și nu tremurasem niciodată înaintea unui examen. Că de fapt viața este adevărata școală, unde dai examene zi de zi și ceas de ceas, obligat fiind să treci prin nenumărate probe – toate acestea mintea mea tânără de atunci nu voia să le priceapă. Unele împrejurări neplăcute din patrie și, aș putea spune, un fel de neastâmpăr înnăscut m-au mânat peste ocean, către Statele Unite, unde condițiile de parvenire ale unui tânăr sânguincios erau pe atunci mult mai bune și mai prielnice decât azi. Poate că în statele din est aș fi putut găsi

mai ușor o slujbă bună, dar mă atrăgea vestul. Lucrând scurtă vreme ba ici, ba colo, am agonisit destul pentru a mă echipa cuviincios și pentru a-mi asigura buna dispoziție. Am ajuns astfel la Saint Louis. Acolo, norocul m-a dus într-o familie germană, unde am găsit, până una alta, adăpost ca meditator. Venea aici, în familie, un oarecare mister Henry, om ciudat, meșter de puști, care-și făcea cu pasiune de artist meseria și se recomanda el însuși, cu o mândrie patriarhală: „Mister Henry, the Gunsmith“ – domnul Henry, făuritorul de puști.

Bărbatul acesta era un mare iubitor de oameni, deși părea mai curând contrariul, deoarece, în afară de pomenita familie, nu avea legături de prietenie cu nimeni, iar pe clienți îi trata atât rece și aspru, încât nu-l căutau decât pentru calitatea produselor sale. Își pierduse soția și copiii într-o împrejurare îngrozitoare, despre care nu vorbea niciodată; totuși, după unele aluzii ale sale, bănuiam că fuseseră uciși într-un atac neașteptat. Asta îl făcea atât de aspru în aparență și poate că nici dânsul nu-și dădea seama cât de grosolan se purta, dar în fond era blând și bun, și am observat adeseori cum i se umezeau ochii când povesteam despre patrie și despre ai mei, la care țineam și țin din toată inima.

De ce bătrânul acesta ursuz îmi arăta preferință tocmai mie, tânărul străin, asta n-am înțeles-o până ce, într-o bună zi, m-a lămurit chiar dânsul. De când mă aflu în familia respectivă, omul venea pe acolo mai des ca înainte, trăgea cu urechea la lecțiile mele, se ținea în preajma mea, cercetându-mă și rugându-mă chiar să-l vizitez. Nu mai făcuse nimănui o asemenea favoare și de aceea mă feream să abuzez de ea. Dar reținerea mea nu părea să-i fie pe plac; îmi amintesc și astăzi chipul său mânios când, într-o seară, căutându-l acasă, m-a întâmpinat răstit și, la respectuosul meu salut *good evening* – bună seara, mi-a răspuns:

- Unde naiba v-ați ascuns ieri, *sir*?
- Acasă.
- Și alaltăieri?
- Tot acasă.

- Ia nu-mi mai vindeți brașoave!
- Spun adevărul, mister Henry.
- *Pshaw!* Fleacuri! O pasăre tânără ca dumneavoastră nu stă ghemuită în cuib, ci își vâă pliscul pretutindeni, numai unde trebuie nu!
- Și unde, mă rog, ar trebui să mi-l vâă, dacă-mi permiteți?
- Ei, unde! Aici, la mine, bineînțeles! Voiam încă de multă vreme să vă întreb ceva.
- Fiindcă n-am vrut! Înțeles?
- Și când o să vreți?
- Poate chiar astăzi.
- Atunci n-aveți decât să mă întrebați. Voia dumneavoastră! Mă privi mirat drept în față, clătină din cap nemulțumit, apoi izbucni:
- Voia mea! Ca și când unui *greenhorn* ar trebui să-i cer mai întâi voie când vreau să-i vorbesc!
- *Greenhorn?* întrebai, încrețindu-mi fruntea, căci mă simțeam adânc jignit. Vreau să sper, mister Henry, că ați rostit acest cuvânt fără intenție și fără control.
- Nu vă faceți iluzii, *sir!* Am vorbit cu toată chibzuiala; sunteți un *greenhorn*, și încă un *greenhorn* sadea! Ceea ce scrie-n cărți, firește, v-a intrat în cap. Să te crucești, nu alta, câte mai învățați voi ăștia, de dincolo! Orice tinerel știe pe dinafară distanța de-aici până la stele, știe ce-a scris regele Nabucodonosor pe cărămizi și cât cântărește aerul pe care nici măcar nu-l poate vedea! Și fiindcă știe toate astea, se crede băiat deștept! Dar ia băgați-vă nasu-n viață, așa, vreo cincizeci de ani, adânc în viață! Atunci veți afla, și poate nici atunci, ce înseamnă adevărata înțelepciune! Tot ce cunoașteți până acum e o nimica toată – absolut nimic! Și ceea ce sunteți în stare să faceți e și mai puțin. Nici măcar cu pușca nu știți să trageți!
- Spusese toate acestea pe un ton de adânc dispreț și cu o asemenea siguranță de sine, încât ai fi zis că se bizuie pe temeieri serioase.

– Dacă știi să trag cu pușca? Hm! răspunsei zâmbind. Să fie asta întrebarea ce voiați să mi-o puneți?

– Întocmai, asta e. Aștept răspunsul!

– Dați-mi mai întâi o pușcă bună și apoi vă răspund. Înainte, nu!

Meșterul puse deoparte țeava de pușcă la care tocmai lucra, se ridică, se apropie de mine, mă privi cu ochi uimiți și strigă:

– Să vă dau o pușcă, *sir*? Nici prin gând nu-mi trece! Nicidecum! Puștile mele nu ajung decât în mâini cărora pot fi încredințate cu cinste!

– Am asemenea mâini! mă încumetai eu.

Mă mai privi o dată, pieziș, se așeză iar, își reluă lucrul la țeavă și mormăi ca pentru sine:

– Ce mai *greenhorn*! Zău că mă scoate din pepeni cu îndrăzneala lui!

Îl lăsai să creadă ce vrea, căci îl cunoșteam; scosei un trabuc și-i dădui foc.

Timp de un sfert de oră păstrară tăcere. Dar mai mult bătrânul nu putu răbda; ridică țeava la lumină, se uită prin ea și zise:

– Să tragi cu pușca e mai greu decât să caști gura la stele sau să dezlegi ce scrie pe cărămizile lui Nabucodonosor. Înțeles? Ați ținut vreodată o pușcă în mână?

– Cred și eu!

– Când?

– De mult și nu o singură dată.

– Și ați ochit? Ați apăsat pe trăgaci?

– Da.

– Și ați nimerit?

– Firește!

Lăsă să-i scape din mână țeava pe care o cercetase, mă privi din nou și rosti:

– Da, ați nimerit, firește, dar ce?

– Ținta, bineînțeles!

– Cum? Și vreți s-o cred și pe asta?

– Nu insist să mă credeți pe cuvânt; aș vrea să vă conving; e purul adevăr!

– Dracu' să vă ia, *sir!* Cine să vă priceapă? Sunt sigur că ați trage peste zid, chiar dac-ar fi înalt de douăzeci de coți și lat de cincizeci, și totuși îmi vindeți toate astea cu o mutră atât de hotărâtă și serioasă, încât simt că se răsuțește fierea în mine! Eu nu sunt un puști pe care să-l meditați. Limpede? Un *greenhorn* cu nasu-n cărți, ca dumneavoastră, pretinde că știe să ochească! A cotrobăit prin tot felul de hârtoage turcești, arăbești și prin alte tâmpenii, și mai zice că a găsit timp să tragă cu pușca. Luați, vă rog, din cui, *gun*-ul acela vechi, pușca de colo, duceți-o la ochi ca și când ați ținti! E un doborător de urși, cea mai bună armă pe care am avut-o vreodată în mână.

Luai pușca din cui și o dusei la ochi.

– *Hello!* strigă meșterul, încât tresării. Ce treabă-i asta? Umblați cu arma de parc-ar fi un bastonaș, și totuși e cea mai grea pușcă din câte cunosc! Sunteți chiar atât de puternic?

Drept răspuns, îl apucați cu dreapta de surtuc și de cureaua pantalonilor și îl ridicai în sus.

– *Thunder-storm!* Măi să fie! strigă el și mai tare. Dați-mi drumul! Sunteți mai puternic și decât Bill al meu!

– Bill al dumneavoastră? Dar despre cine-i vorba?

– Feciorul meu care... dar să lăsăm asta! E mort, ca și ceilalți. Făgăduia să ajungă un băiat destoinic, dar pe când lipseam de acasă, s-a dus și el. Îi semănați la statură, aveți cam aceiași ochi și în gură o limbă ca a lui. De aceea dumneavoastră... na, restul nu vă privește!

O expresie de adâncă mâhnire i se ivi pe chip; își trecu mâna peste față și continuă, de astă dată ceva mai calm:

– Dar, *sir*, cu asemenea mușchi e mare păcat că ați tăbărat asupra cărților. Trebuie să vă antrenați.

– Ceea ce am și făcut.

– Zău?

– Da!

– Box?

Nu se obișnuiește la noi. Dar de la gimnastică și de la luptă dreaptă nu mă dau în lături.

– Călărie?

– Da.

– Scrimă?

– Am dat și lecții.

– Ia nu mai mințiți atâta!

– Poate doriți să încercați?

– Mulțumesc! Îmi ajunge ce-am văzut până acum. Afară de asta, mai am și de lucru. Așezați-vă la loc!

Se reîntoarce la strung. Conversația se desfășură apoi aproape monosilabic. Henry părea să clocească în minte ceva foarte important. Deodată, își ridică ochii spre mine și întrebă:

– V-ați ocupat cândva de matematică?

– Era unul din obiectele mele preferate.

– Aritmetică, geometrie?

– Firește!

– Topografie?

– Îmi făcea mare plăcere. Ieșeam adeseori, așa, fără nicio treabă, la câmp cu teodolitul și ridicam planuri.

– Și știți să măsurăți, adică să măsurăți cu adevărat?

– Bineînțeles. Am participat atât la măsurători orizontale, cât și la cele de altitudine, deși nu pot să afirm că sunt specialist în geodezie.

– *Well...* foarte bine, foarte bine!

– Dar de ce vă interesează, mister Henry?

– Oi fi având motivele mele. Înțeles? Nu e nevoie s-o știți acum; veți afla la timp. Trebuie mai întâi... hm! Da, trebuie mai întâi să mă încredințez cum stați cu mânuirea puștii.

– N-aveți decât să mă puneți la încercare!

– Asta am s-o și fac, firește, am s-o și fac! Vă puteți bizui pe mine! La ce oră începeți mâine-dimineață lecțiile?

– La opt.

– Atunci poftiți aici la orele șase. Vom urca sus, la poligonul de tir, unde-mi încerc eu puștile.

LBRIS | We know
KARL MAY books

WINNETOU

Volumul II

În românește de Eugen Frunză

Prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

CUPRINS

Capitolul I	
Detectiv.....	7
Capitolul II	
Ku-klux-klan.....	67
Capitolul III	
Peste graniță	129
Capitolul IV	
Prin Mapimi	197
Capitolul V	
Old Firehand	283
Capitolul VI	
În „fortăreață“	325
Capitolul VII	
Negustorul ambulant.....	392

CAPITOLUL I
DETECTIV

Nici n-a apucat bine să vadă lumina tiparului primul volum despre Winnetou, că mi-au și parvenit numeroase întrebări din partea cititorilor, dornici să afle cursul ulterior al evenimentelor. Acestea s-au desfășurat cu totul altfel decât am bănuțit.

După o veritabilă cursă de călărie, sosirăm la vărsarea lui Rio Bosco de Nacitoses, unde nădăjduiam să ne aștepte vreo solie din partea lui Winnetou. Dar speranța noastră nu se împlini. Am găsit, ce-i drept, urmele unor oameni care fuseseră pe aici. Dar ce fel de urme! Erau leșurile celor doi *traders*, care ne dăduseră informații despre satul kiowașilor. După cum am aflat mai târziu de la Winnetou, negustorii fuseseră împușcați de Santer.

Acesta văslise atât de zdravăn, încât ajunsese la vărsarea sus-pomenitului râu concomitent cu negustorii, deși aceștia plecaseră mult mai înainte din satul lui Tangua. Santer fusese nevoit să renunțe la nugații lui Winnetou; îl aștepta deci sărăcia. Atunci i-au sărit în ochi mărfurile celor doi negustori, pe care i-a împușcat, după ce-i pândise, probabil, dintr-o ascunzătoare. Apoi a șters-o împreună cu catării și cu mărfurile furate. Toate acestea le-a dedus, la sosire, Winnetou, cercetând urmele lăstate de Santer.

Ucigașul nu și-a luat o sarcină prea ușoară. Să mâi de unul singur prin savană atâția catări încărcăți e o treabă ce comportă

serioase dificultăți. Pe deasupra, era și foarte grăbit, ca să nu-l ajungă următorii.

Din păcate, se porni o ploaie care ținu câteva zile și șterse toate urmele, încât Winnetou fu silit să se bizuie nu pe ceea ce vedea cu ochii, ci pe fel de fel de combinații. Foarte probabil că Santer, pentru a-și valorifica prada, se îndreptase spre una din așezările învecinate; astfel, apașii nu aveau altă soluție decât să le cerceteze pe rând.

Abia după mai multe zile irosite, Winnetou regăsi la agenția comercială Gater urma celui căutat: Santer trecuse pe acolo, vânduse toată prada și, făcându-și rost de un cal bun, pornise către est, pe fosta șosea Red-River. Winnetou se despărți de apașii lui, care i-ar fi complicat de aci încolo deplasarea, îi trimise acasă și hotărî să continue urmărirea de unul singur. Luase cu sine destui nuggeți, posedea deci mijloace materiale pentru o ședere mai îndelungată departe de sat.

Cum din acest motiv nu mai expediase niciun curier la Nacitoses, noi nu știam unde se află și încotro să-l urmăm. Am luat-o deci spre Arkansas, ca să ajungem pe drumul cel mai drept la Saint Louis. Regretam nespus că nu-mi pot revedea prietenul, dar nu era nimic de făcut.

După un drum lung, sosirăm într-o seară la Saint Louis. Firește că prima mea grijă a fost să-l vizitez pe bătrânul meșter Henry. Când am pășit în atelierul său, meșterul tocmai lucra la strung, în lumina lămpii, așa că nici nu auzise când am deschis ușa.

– *Good evening*, bună seara, mister Henry! I-am salutat ca și când ne-am fi despărțit abia în ajun. Ei, cum merge cu carabina? E gata?

Spunând acestea, mă săltai pe un colț al mesei, cum obișnuiam pe vremuri. Mister Henry zvâcni de pe scaunul lui, se holbă la mine o clipă ca de pe altă lume, apoi izbucni, nebun de bucurie:

– Dumneata... dumneata aici?... Meditatorul... Expertul... afurisitul de Old Shatterhand?!

LIBRIS | We know books

Mă strânse la pieptul său și mă sărută repetat, zgomotos, pe amândoi obraji.

– Old Shatterhand?! De unde cunoașteți acest nume? l-am iscodit după ce explozia de bucurie se mai potoli.

– De unde? Mai întrebi? Toată lumea vorbește de dumneata, cavaler teribil ce-mi ești! Ai ajuns un *westman* cum scrie la carte! Mister White, inginerul secției vecine, ne-a informat cel dintâi. Erau numai laude în privința dumitale, așa să știi! Însă nimbul din jurul frunții ți l-a așezat Winnetou!

– Cum așa?

– Mi-a povestit totul, absolut totul!

– Ce vorbiți! A fost Winnetou pe-aici?

– Firește c-a fost!

– Când? Spuneți, vă rog!...

– Acum trei zile. Doar îi vorbiseși de mine și de vechiul doborător de urși. S-ar fi putut oare să vină în localitate și să nu mă viziteze? Mi-a zugrăvit el cu de-amănuntul cam ce fel de *westman* ai ajuns. Bizoni, grizzly și așa mai departe! Te-ai ales până și cu rangul de căpetenie.

Continuă astfel încă multă vreme și degeaba încercam să-l întrerup. Mă îmbrățișă iar și iar, jubilând că mă îndemnase cel dintâi pe drumul Vestului sălbatic.

Winnetou nu-i mai pierduse urma lui Santer și se ținuse după el până la Saint Louis. După care plecă spre New Orleans. Din pricina grabei cu care se deplasa, n-am apucat să-l mai prind în oraș. Îmi lăsase însă vorbă prin Henry să vin și eu la New Orleans, dacă mă trage inima. Și m-am hotărât să plec cât de curând.

Trebuia, firește, să-mi îndeplinesc mai întâi obligațiile profesionale, ceea ce am și făcut a doua zi dimineață. Încă la prima oră mă aflu cu Hawkens, Stone și Parker în dosul acelei uși cu geamuri prin care intrasem altădată ca să mi se verifice cunoștințele. Bătrânul Henry nu renunță nici el la plăcerea de a fi de față. Acolo se depănă o mulțime de povești, de relatări, explicații, ca să reiasă până la urmă că, dintre toate secțiile, a mea trecuse prin

încercările cele mai grele și mai dramatice. Rămăsesem singurul în viață dintre experții trupei.

Sam și-a dat în zadar osteneala ca să obțină pentru mine o gratificație suplimentară. Ne-am încasat, ce-i drept, lefurile, dar niciun dolar în plus. Mărturisesc sincer că am predat cu un sentiment de amară decepție notele și schițele întocmite cu atâta caznă și salvate cu atâtea riscuri. Domnii angajaseră cinci experți și achitau acum doar o singură leafă, restul îl băgau în propriile lor buzunare, deși își însușiseră rodul întregii noastre munci și îndeosebi al eforturilor mele mai mult decât omenești.

Drept care Sam improviză o cuvântare vijelioasă, dar nu obținu nimic decât râsete, în timp ce, împreună cu Will și cu Dick, era condus amabil către ușă. Plecai, firește, și eu, fără a mai privi înapoi. De altminteri, suma încasată era, pentru condițiile mele de atunci, destul de bunicică.

Eram deci hotărât să-l caut pe Winnetou, care-mi lăsase la mister Henry adresa unui hotel din New Orleans. Din politețe, dar și din devotament, i-am întrebat pe Sam și pe ceilalți doi tovarăși dacă ar vrea să vină cu mine. Ei însă preferau să rămână la Saint Louis, să se odihnească, în sfârșit, ca lumea, ceea ce, în niciun caz nu le-aș fi luat-o în nume de rău. Mi-am făcut rost de schimburi și de alte obiecte trebuincioase, m-am gătit cu un costum nou, lepădând veșmintele indiene, și am luat vaporul spre miazăzi. Puținul meu avut, pe care am renunțat să-l mai car după mine, între altele și doborâtorul de urși, l-am lăsat în grija lui Henry, care mi-a făgăduit să-l păstreze cu sfințenie. Tot lui i-am încredințat și calul, de care nu mai aveam trebuință. De altfel, socoteam cu toții că absența mea va fi scurtă.

Dar avea să se întâmple altcum. Ne aflam în toiul războiului civil, fapt pe care l-am trecut până acum sub tăcere, neavând nicio legătură cu evenimentele relatate. Întâmplător, fluviul Mississippi era tocmai atunci deschis navigației datorită vestitului amiral Farragut, care îl readusese în stăpânirea statelor nordice. Totuși, călătoria mea cu vaporul întârzia mult din pricina măsurilor restrictive de tot felul, desigur încă necesare. Ajungând la

LIBRIS | We know books

New Orleans și întrebând de Winnetou la hotelul pe care mi-l indicase Henry, mi s-a răspuns că plecase în ajun, dar îmi lăsase vorbă că se află la Vicksburg, în căutarea lui Santer, și că, din motive de securitate, nu mă sfătuiește să-l urmez. Adresa lui mi-o va comunica mai târziu prin mister Henry din Saint Louis.

Ce-mi rămânea de făcut? Mă trăgea ața să-mi vizitez rudele aflate în patrie și care probabil că aveau nevoie de un ajutor bănesc; oricum, eram în măsură să-i ajut. Să mă fi întors la Saint Louis ca să-l aștept pe Winnetou? Cine știe dacă acesta mai avea posibilitatea să vină acolo...

Mă interesai dacă există vreun vapor gata de plecare. Găsii unul sub pavilion nord-american, care încerca să profite de acalmia de pe front pentru a pătrunde până pe coastele Cubei. Acolo se putea ivi un prilej să plec în Germania sau, deocamdată, la New York. N-am stat mult pe gânduri și m-am imbarcat.

Ar fi fost bine dacă-mi puneam în siguranță agoniseala la vreuna din bănci, în schimbul unui mandat de remitere. Dar ce bancă din New Orleans era pe atunci demnă de încredere? Apoi, nici timp nu prea îmi rămăsese. Până la plecarea vaporului mai trebuia să-mi fac rost de pașaport. Așa că am plecat cu banii la mine.

Pentru a nu stărui prea mult asupra acestei fatale împrejurări, voi spune doar că nu mai târziu decât în prima noapte, furăm surprinși de un puternic uragan. Ce-i drept, încă de cu ziuă vremea se arătase vântoasă, dar călătoria decursese normal până spre seară: nimic nu indica apropierea cumplitei furtuni. Ca și ceilalți pasageri, care folosiseră prilejul de a pleca din New Orleans, mă dusei liniștit la culcare. După miezul nopții am fost trezit de un tangaj și de un clocot îngrozitor. Am sărit din pat ca ars. Dar în aceeași clipă vasul se clătină atât de tare, încât mă prăbușii, și tot calabalâcul din cabina în care se aflau încă trei pasageri căzu peste mine. Cui îi mai pasă de bani în asemenea clipe, când viața atârnă de un fir de păr?! Prin întunericul și zăpăceala ce domneau în cabină, mi-ar fi trebuit mult timp până să-mi găsesc haina și portofelul. Nu știu nici eu cum m-am

dezgropat de sub povara ce mă strivea și am fugit – ba nu, m-am bălăbănit până afară, pe coastă. Vaporul se zbuciuma nebunește, fără răgaz.

Afară – beznă, să-ți scoți ochii. Cât ai clipi, uraganul mă trânti jos și un talaz uriaș se rostogoli deasupra-mi. Mi se părea că aud voci îngrozite, spulberate în vuietul furtunii. Fulgere spintecară văzduhul, unul după altul, luminând totul preț de o secundă. Zării niște stânci răpoase ieșind din apă, iar dincolo de ele mizea țarmul. Vasul se înșurubase cu botul între aceste stânci și, împresurat de talazuri, se frământa cu pupa în văzduh. Era pierdut. În orice clipă putea să fie rupt în bucăți. Bărcile de salvare fuseseră smulse. Cum să scapi dintr-o asemenea situație? Numai înot! Încă un fulger, și văzui călătorii întinși pe coastă, cramponându-se de obiectele din jur, pentru a nu fi măturați de valuri. După părerea mea însă, tocmai lăsându-te în voia apei, puteai să mai sperii în ziua de mâine!

Și iată, vine asupra-mi un talaz înalt cât casa; îl zăresc datorită luciului său fosforescent. Se aruncă asupra vasului care geme și trosnește, gata-gata să se facă țandări. Eu mă agăț cu toată puterea de un stâlp de fier, dar în zadar: îmi scapă din mâini. Doamne, ajută-mă! Am senzația că talazul mă aruncă sus de tot, mă joacă, mă sucește ca pe o minge, apoi mă trage în adânc și mă ridică iarăși în creștetul lui. Nu fac nicio mișcare, orice efort ar fi zadarnic. Dar în clipa când talazul se va izbi de țarm, voi avea grijă să nu mă mai las târât în larg.

Să se fi scurs o jumătate de minut de când mă aflam în voia valurilor, dar mi se părea că trecuseră ore întregi. Deodată, mă pomenii aruncat în văzduh și aterizai între stânci, unde apa era calmă. Numai să nu mă tragă valul îndărăt! Mă zbăteam din răsuputeri, lopătam cu brațele, cu picioarele, într-un suprem și ultim efort. De fapt, exagerez dacă spun că acolo, între stânci, apa era calmă, pentru că e vorba de un calm foarte relativ. Ieșisem, ce-i drept, din vârtoare, dar furtuna răscolea și răsturna oceanul, purtându-mă în toate sensurile ca pe un dop de plută jucat într-un vas cu apă. Avui însă norocul să zăresc prin noapte

lășia de pământ. Fără această fericită împrejurare, probabil că n-aș fi scăpat cu viață. Știam, deci, în ce direcție trebuie să înot. Și chiar dacă în iureșul elementelor dezlănțuite nu făceam decât progrese infime, atinsei, totuși, până la urmă țărml, deși într-alt chip decât mi-aș fi dorit. Apă și pământ – totul era negru ca păcura, încât nu le puteam deosebi ca să-mi aleg un loc prielnic de acostare. Orbecăind astfel, mă izbii cu capul într-o muche de stâncă. Parcă m-ar fi trăsrit cineva cu toporul în creștet. Mai avui prezența de spirit să mă agăț cu mâinile de stâncă și să mă salt nițel, după care îmi pierdui cunoștința.

Când m-am dezmeticit, uraganul încă mai fierbea. Mă durea capul, dar nu luam în seamă durerea. Mai multă grijă îmi provoca faptul că habar nu aveam unde sunt. Mă afluam oare pe țărml sau pe o stâncă ieșită din apă? Era cu neputință să mă clintesc din loc. Piatra era netedă și lunecoasă. Cu greu izbuteam să rezist furtunii care tot mai amenința să mă înghită. În cele din urmă, observai că uraganul parcă s-ar domoli. Și, într-adevăr, așa cum se întâmplă de obicei, se potoli curând, ca la un semnal. Ploaia încetă brusc și stelele se iviră pe cer.

La lumina lor mă putui orienta. Mă afluam pe țărml. Îndărătu meu apele mai clocoteau, în față se înălțau niște arbori răzleți. O luai într-acolo. O parte din arbori înfruntaseră cu succes furtuna, mulți alții însă fuseseră smulși din rădăcini, culcați la pământ sau târâți în largul apelor. Zării apoi, ca printr-o pâclă deasă, câteva lumini mișcătoare. Bănuind că sunt oameni, mă grăbii să ajung până la ei.

Erau, într-adevăr, niște oameni de prin partea locului, adunați în jurul unor case cărora uraganul le pricinuiseră mari stricăciuni. Uneia îi smulseseră acoperișul, zvârlindu-l cât colo, în larg.

Ce mai uimire produse apariția mea! Se zgâiră oamenii la mine ca la o fantomă. Oceanul încă vuia bezmetic, așa că numai răcnind ne puteam auzi unul pe altul. Erau pescari. Uraganul aruncaseră vasul nostru pe una din insulele Tortugas, unde se înălța fortul Jefferson. În fort se aflau atunci închiși prizonierii de război ai Confederației.

LBRIS | We know
books

KARL MAY

WINNETOU

Volumul III

În românește de Eugen Frunză

Prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

CUPRINS

Capitolul I	
Pe marea linie ferată a vestului	7
Capitolul II	
Tâlharii pustiului.....	64
Capitolul III	
Printre comanși	112
Capitolul IV	
În California.....	188
Capitolul V	
Bandiții de la linia ferată	264
Capitolul VI	
Helldorf-Settlement	294
Capitolul VII	
Pe muntele Hancock	315
Capitolul VIII	
Testamentul lui Winnetou	348

CAPITOLUL I

PE MAREA LINIE FERATĂ A VESTULUI

Parcursesem de dimineață o bună bucată de drum. Eram obosit și soarele, urcând spre amiază, mă sâcâia cu dogoarea lui aprigă. Hotărâi deci să poposesc și să mănânc. Preria, toată numai valuri și coline, se întindea cât vedeai cu ochii. De cinci zile, de când grupul nostru fusese răzlețit de o ceată numeroasă a ogellallașilor, nu-mi ieșise în drum niciun vânat mai acătării. De cinci zile nu dădusem peste vreo urmă de om. Simțeam nevoia să văd în sfârșit un chip omenesc și să mă conving că, în pofida îndelungatei mele izolări, nu-mi pierdusem cu desăvârșire graiul.

Nicăieri niciun pârâu, nicio gărlă, nimic. Și tot atât de puțin pădure sau tufăriș. Așadar n-aveam de ales. Puteam să poposesc oriunde. Descălecai într-o văiugă, priponii calul cu ajutorul lasoului și, luând cu mine pătura, urcai pe un dâmb ca să-mi aștern acolo culcușul. Mustangul trebuia să rămână jos, ferit de ochii eventualilor dușmani, mie însă îmi convenea locul cel mai înalt, pentru ca, neobservat de nimeni, să pot îmbrățișa cu privirea întreg ținutul.

Aveam serioase motive să fiu prudent. Un grup de doisprezece inși porniseră de pe malul lui La Plata pentru a coborî la est de Munții Stâncoși, spre Texas. Tocmai atunci câteva triburi ale siuxilor își părăsiseră așezările pentru a răzbuna moartea unor

războinici de-ai lor. Știam acest lucru și totuși, în pofida vigilenței noastre, fuseserăm descoperiți. După o luptă dâră și sângheroasă, în care căzură cinci dintre noi, ne împrăștiarăm care încotro în largul preriei.

Indienii, observând urmele pe care nu apucaserăm a le șterge cu totul, își vor fi dat desigur seama că ne îndreptam spre miazăzi. Era deci de așteptat să se ia după noi. Trebuia să fim cu ochii în patru, ca nu cumva, culcându-ne seara fără grijă sub păturile noastre, să ne pomenim dimineața fără scalp, în „veșnicile plaiuri ale vânătorii“.

Lungit pe jos, scosei din sacul de merinde niște pastramă de bivol, cumplit de vânoasă, și, frecând-o cu praf de pușcă în loc de sare, mă apucaii s-o sfâșii și s-o macin între dinți, ca s-o aduc în stare comestibilă. Îmi aprinsei apoi o țigară „de fabricație proprie“, închipuind rotocoale măiestre și trăgând fumul în piept cu satisfacția plantatorului din Virginia, care ar savura tabac din cel mai nobil, cules cu mânuși glacé.

Fumam așa, întins pe pătură, când, deodată, privind îndărăt, zării la orizont un punct care se apropia, mișcându-se oblic pe direcția de unde venisem. Mă lăsaî repede mai în jos, după dâmb, urmărind din ochi arătarea. Curând băgai de seamă că e vorba de un călăreț care – potrivit obiceiului indian – se ținea pe cal cu bustul mult aplecat înainte.

În clipa când îl descoperisem, călărețul se afla cam la o milă engleză și jumătate. Calul se mișca încet de tot. Ca să parcurgă astfel o singură milă, i-ar fi trebuit aproape o jumătate de ceas. Plimbându-mi ochii în direcția aceea, avui surpriza să mai descopăr încă alte patru puncte care înaintau exact pe urmele celui dintâi. Faptul nu putea să mă lase nepăsător. Mă încordasem tot. Primul călăreț, după cum îl arătau veșmintele, era un alb. Dar ceilalți? Nu cumva indieni – care îl urmăreau? Privii prin lunetă. Într-adevăr, nu greșeam. După arme și tatuaj, recunoscuî că sunt indieni din neamul siuxilor. Aveau cai excepțional de buni, pe când albul călărea o gloabă. Se apropiase atât de mult, încât îl puteam studia în amănunt.

LIBRIS | We know books

Era mărunțel de tot, foarte slab și purta o pălărie veche de păslă, fără boruri – fapt care în prerie nu prea bate la ochi, dar care de astă dată îmi atrase atenția asupra unui beteșug extrem de ciudat, omul n-avea urechi. Cele două cicatrice arătau că urechile îi fuseseră tăiate. Pe umeri îi atârna o pătură uriașă, acoperindu-i o bună parte din trup și lăsând la vedere doar picioarele subțiri, vârate în niște cizme atât de caraghioase, încât dincolo, în Europa, ar fi stârnit hohote de râs. Făceau parte din acel soi de încălțăminte pe care obișnuiesc să o confecționeze și s-o poarte așa-numiții *gauchos* din America de Sud. Procedeu e următorul: jupoi pielea de pe piciorul unui cal după ce i-ai scos copita, o tragi pe propriul picior cât mai e caldă și o lași să se răcească. Pielea i-a forma piciorului și a pulpei, alcătuiind astfel o foarte bună încălțăminte și având particularitatea că-ți îngăduie să calci pe propriile tale „pingele“. De șa, străinul agățase un obiect care s-ar fi zis că e pușcă, dar aducea mai curând a ciomag găsit în-tâmplător prin pădure. Călărea o mârțoagă cu picioare lungi ca de cămilă și cu un ciot golaș în loc de coadă. Capul animalului era mult prea mare, urechile enorme și, în general, toată ființa părea un amestec de cal, măgar și dromader. Mergea cu botul în pământ și urechile, parcă prea grele, îi atârnavă ca la prepelicar.

În alte împrejurări sau dac-aș fi fost un nou-venit în acele locuri, aș fi râs de cal și călăreț. Dar așa, cu tot ridicolul înfățișării sale, omul îmi făcea impresia unuia din acei *westmeni* care trebuiesc cunoscuți îndeaproape înainte de a fi judecați într-un fel sau altul. Nici nu bănuia, probabil, că patru dintre cei mai crunți dușmani ai vânătorilor de prerie mai că ajunseră să-i sufle în ceafă. Altminteri nu și-ar fi continuat drumul cu atâta calm și s-ar fi uitat cât de cât în jurul lui.

Omul se apropie de mine cam la o sută de pași. Abia atunci îmi descoperi urmele. N-aș putea spune cine le observase mai întâi – el sau iapa. Fapt e că mârțoaga se opri din proprie inițiativă, se aplecă și mai tare la pământ și, după ce mirosi urmele mustangului meu, porni să-și fâlfâie urechile ca pe niște fani-oane, culcându-și-le apoi pe spate, ca lipite de o mână invizibilă.

Călărețul dădu să coboare din șa, ca să cerceteze mai îndeaproape urmele — ceea ce ar fi însemnat să întârzie în mod inutil. De aceea îi strigai:

— Hei, omule! Apleacă-te și fă-te-ncoa'!

Îmi schimbasem poziția, ca să mă poată vedea. Iapa își înălță capul, își desfăcu urechile ca și când ar fi voit să-mi prindă glasul ca pe o minge și dădu vesel din ciotul ce-i ținea loc de coadă.

— Alo, master, răspuse călărețul, stăpâniți-vă gura și zbie-rați mai încet. În pajiștea asta bătrână, ca să zic așa, nu știi niciodată dacă nu te pândesc niscăi urechi nepoftite. Hai, Tony!

La acest îndemn, iapa își puse în mișcare picioroangele și se opri apoi de la sine lângă mustangul meu, căruia — după o mândră și malițioasă ochire — îi întoarse acea parte a corpului pe care marinarii o numesc pupa.

Era probabil unul din acei cai de prerie care, slujindu-și exclusiv stăpânul, sunt atât de refractari față de străini, încât nici nu se lasă încălecați.

— Las' că știu eu cum să vorbesc! mă adresai ciudatului călăreț. De unde vii, master, și încotro ai de gând?

— Asta nu e treaba dumneavoastră! mi-o reteză el.

— Crezi? Nu ești din cale afară de politicoș. Deși am schimbat cu dumneata mai puțin de două vorbe, aș putea să te calific precis sub acest aspect. Dar țin să-ți declar că eu unul sunt obișnuit să mi se răspundă la întrebări!

— Hm, da! În orice caz, îmi faceți impresia unui foarte distins gentleman, rosti străinul în bătaie de joc. De aceea mă grăbesc să vă dau informația cerută.

Plimbându-și brațul înapoi și înainte, continuă:

— Vin de colo și merg încolo.

Individul începea să-mi placă. Mă lua, desigur, drept un vânător de ocazie, rătăcit de ceata lui. Unui *westman* adevărat nu-i pasă de înfățișarea lui exterioară. El manifestă un dispreț fățiș pentru curățenie. Cutreierând ani de zile Vestul sălbatic, omul se sinchisește prea puțin de propria-i ținută, iar când dă

peste un ins îngrijit, îl ia drept *greenhorn* și papă-lapte. Eu îmi procurasem în fôrțul Randall un rând de haine noi și, în plus, obișnuiam să-mi țin armele extrem de curate. Era deci firesc să nu-i inspir nici pe departe încredere unui vânător de savană.

De aceea purtarea lui nu mă revoltă. Îl avertizai doar, imitându-i gestul:

– Atunci ia-o cât mai repede „încolo“ și păzește-te de cei patru indieni care vin din urmă! Probabil că nici nu i-ai văzut.

Mă fixă cu ochii lui limpezi, pătrunzători, intrigat dar și amuzat în același timp.

– Nu i-am văzut? Ha-ha-ha! Să umble patru indieni după mine și eu să nu știu! S-ar părea că sunteți, ca să zic așa, un tip foarte nostim! Domnii aceștia se țin după mine încă de azi-dimineață. Dar ce nevoie aș avea să mă holbez la ei? Parcă nu le cunosc eu metoda?! Cât mai e zi, vor păstra distanța, iar seara, când va fi să poposesc, se vor așeza la pândă. Dar își cam greșesc socotelile, ca să zic așa. Mă gândesc să fac un ocol și să ajung în spatele lor. Numai că n-am dat până acum de terenul potrivit. Aici, între dâmburile astea, mi-aș permite, în fine, manevra. Dacă vă îmbie să vedeți cum un *westman* experimentat îi bagă în cofă pe indieni, atunci n-aveți decât să așteptați aici zece minute. Dar îmi închipui că o să vă lăsați păgubaș: unui tip ca dumneavoastră, ca să zic așa, nu-i prea place parfumul de indian. *Come on, Tony!* Hai, Tony!

Fără să-i mai pese de mine, o luă din loc și, după vreo jumătate de minut, dispăru pe după dâmburi dimpreună cu frumoasa lui iapă.

Planul lui mi se părea ingenios. Într-o situație asemănătoare aș fi procedat la fel. Omul intenționa să descrie un arc care să-l ducă în spatele urmăritorilor și să se apropie de ei înainte ca manevra să fie sesizată. Pentru a-și atinge scopul, trebuia, bineînțeles, să călărească mereu pe după coline...

Indienii se apropiau în șir, câte unul. Mai să atingă locul unde urmele pîrpiriului călăreț se întâlneau cu ale mele, când

indianul din fruntea șirului își struni calul și se întoarce cu fața la ai săi.

Păreau cu toții cuprinși de uimire: albul urmărit de ei nu se mai zărea. Se adunară tuspătru și se sfătuiră. I-aș fi putut lovi în plin cu doborâtorul meu de urși. Dar nu mai fu nevoie. Un foc de armă trosni numaidecât, urmat de încă unul – și doi dintre indieni se prăbușiră de pe cai. În aceeași clipă izbucni un strigăt de triumf.

– O-hi-hi-iiiiii! se înalță acel chiot ascuțit, gutural, specific indienilor porniți la atac.

Dar strigătul nu se datora vreunui indian, ci era opera mărunțelului vânător, care se ivi de după o colină apropiată.

Planul îi izbutise... După ce trăsesese cele două focuri, se prefăcu a fugi și iapa lui năstrușnică se transformă cât ai clipi. Zvârlea din picioare de se cutremura pământul, pătimașă, cu urechile ciulite, cu coama zbârlită. Fiece fibră a trupului îi era încordată la culme. Cal și călăreț păreau un singur trup. Omul încărca și mânuia pușca din galop cu o siguranță care demonstra că nu se află pentru întâia oară într-o astfel de situație.

În spatele lui detunară două puști: trăseseră cei doi indieni rămași în urmă, dar fără succes; scoaseră apoi un urlet de furie și, punând mâna pe tomahawkuri, se repeziră la omulețul nostru. Până atunci, acesta nici nu întorsese capul. De data asta își încarcă repede arma și își struni mârțoaga. Părea că animalul îi ghicește intențiile: se opri, se propti în câteșipatru picioarele și rămase așa, nemișcat, crăcănăt ca o capră de tăiat lemne. Atunci omul duse pușca la ochi și trase două focuri la rând, fără ca iapa să tresară măcar. Cei doi indieni se prăbușiră, loviți în cap.

Stătusem toată vremea cu degetul pe trăgaci, gata să intervin. Dar mărunțelul se descurcase și fără ajutorul meu. Acum sări din șa și se apucă să-i cerceteze pe cei căzuți. Între timp, mă apropiai și eu.

– Ei, *sir*, mă întâmpină el, acum văzurăți, ca să zic așa, cum se face ca să-i vâri în cofă pe mișei? Este?

– *Thank you, master!* Mulțumesc! Are omul ce învață de la dumneata!

Pesemne că zâmbetul meu i se păru echivoc, căci mă privi bănuitor.

– Ori aveți cumva altă idee?

– După mine, n-ar fi fost nevoie chiar de o asemenea manevră. Pe un teren ca ăsta, care-ți îngăduie să dispari la adăpostul colinelor, e suficient să obții un avans mare față de dușman și apoi să te întorci pur și simplu pe propriile tale urme. Ocolul, așa cum l-ai făcut dumneata, e mult mai indicat în câmp neted, deschis.

– Ia te uită! De unde o mai știți și pe-asta? Și, în fond, cine sunteți?

– Scriitor.

– Scrieți... cărți...? Și se dădu cu un pas înapoi, făcând o mutră plină de compasiune. Sunteți bolnav, *sir*?

Își duse arătătorul la frunte, ca să înțeleg exact ce anume boală avea în vedere.

– Nicidecum! îl asigurai eu.

– Nu? Dracu' să vă priceapă! Când vânez un bivol, știu că o fac pentru mâncare, dar cărțile astea pentru ce naiba le faceți?

– Ca să fie citite de alții.

– Scuzați, *sir*, dar prostie mai mare nici c-am auzit. Vrea cineva cărți? N-are decât să și le scrie singur. E la mintea cocoșului, ca să zic așa. Nici eu nu vânez pentru alții!... Prin urmare, sunteți un *book-maker*, un făcător de cărți? Păi atunci ce căutați în savană? Aveți de gând să scrieți aici?

– Asta mai târziu, după ce mă voi întoarce în patrie. Atunci voi istorisi tot ce-am trăit și am văzut. Astfel, mii de oameni vor citi și vor afla cum merg treburile în savană, fără ca piciorul lor să fi călcat vreodată prin aceste locuri.

– Adică, veți scrie și despre mine?

– Se-nțelege!

Mai făcu un pas înapoi, după care, apropiindu-se brusc de mine, trase cu dreapta cuțitul, iar cu stânga mă prinse de braț.

– *Sir*, iată-vă calul! Urcăți în șa și plecați cât mai e vreme, ca să nu vă treziți cu fierul ăsta tăios între coaste! Cu de-alde ăștia, scriitorii, nu poți scoate o vorbă fără ca toată lumea să o afle! Duceți-vă naibii! Hai!

Omulețul, deși abia îmi ajungea până la umăr, își lua rolul în serios. În sinea mea eram foarte amuzat.

– Îți promit să scriu numai lucruri bune despre dumneata, căutai să-l liniștesc.

– Plecați! Ce-am spus rămâne spus!

– Ei bine, îți dau cuvântul meu că nici n-am să pomenesc de dumneata!

– Hodoronc-tronc! Ca să scrii cărți, trebuie să fii nebun. Or, nebunii nu se țin de cuvânt. Așadar, valea! Altminteri mă apucă, să zic așa, mâncărimea de degete și vă fac o figură de mai mare dragul!

– Ce figură?

– V-o arăt eu numaidecât!

Mă uitam calm și zâmbitor în ochii lui aprinși de mânie.

– Ei hai, dă-i drumul!

– Atunci, poftim! Vă place cuțitul ăsta?

– Nu e rău. Ți-o demonstrez pe loc!

Cât ai clipi, îl înșfăcai răsucindu-i brațele și încleștându-i mâna cu atâta putere, încât omul gemu și scăpă jos cuțitul. Atacul îl surprinsese peste măsură. Până să se dezmeticească, îi și legai mâinile la spate cu o curea.

– *All devils!* Pe toți dracii! exclamă el. Ce v-a apucat? Ce-aveți de gând cu mine, ca să zic așa?

– Master, stăpânește-ți gura și zbiară mai încet, îi întorsei propriile sale cuvinte de adineauri. În pajiștea asta bătrână, ca să zic așa, nu știi niciodată dacă nu te pândesc niscai urechi nepoftite!

Mă depărtai puțin și ridicai de jos cuțitul, apoi pușca pe care o lepădase când cu examinarea indienilor uciși. Omulețul făcea eforturi disperate ca să-și elibereze mâinile. Tot sângele i se urcase în obraz.

LIBRIS | We know books

– Degeaba, master! îi strigai. Așa-mi rămâi până mi-o veni pofta să-ți dau drumul. Dovadă că un *book-maker* se pricepe să plătească cu aceeași monedă. Nu m-am atins de dumneata, nu te-am jignit. Și, când colo, ai sărit la mine cu cuțitul. Acum, după legile preriei, ești în puterea mea și pot să te tratez cum vreau. Nimeni nu mi-ar găsi vreo vină dacă, așa cum ziceai adineauri, ți-aș înfige fierul acesta tăios între coaste.

– Mă rog, loviți! Altceva nici nu merit! răspunse el mânios. Auzi, să mă biruie un ins, unul singur, ziua-n amiaza mare! Să-mi lege mâinile, și eu să nu-i smulg măcar un fir de păr din cap! Ei bine, așa nu se mai poate trăi! Rușine, Sans-ear!

– Sans-ear ai spus? Dumneata ești Sans-ear?

Auzisem multe despre acest faimos *westman* care niciodată nu era văzut în tovărășia cuiva, pentru că nu considera pe nimeni vrednic să și-l apropie. Cu ani în urmă, își pierduse urechile la Navajos și de atunci își luase acest nume confecționat din două limbi diferite: Sans-ear, adică „Fără-urechi“, poreclă sub care devenise cunoscut pe tot cuprinsul savanei și chiar dincolo de ea.

Omulețul tăcu. Abia după ce repetai întrebarea, rosti:

– Numele meu nu vă privește! Dacă e păcătos, nu merită pronunțat, iar dacă e onorabil, ar trebui cruțat de umilință.

Mă apropiai și îi scosei cureaua de la mâini.

– Ia-ți cuțitul și pușca. Ești liber! Vezi-ți de drum!

– Lăsați glumele proaste! Cum adică, să trec peste rușinea de a fi fost înfrânt de un *greenhorn*? Dacă erați, ca să zic așa, un flăcău ca lumea, un Winnetou, sau lunganul de Haller, sau chiar Old Firehand, sau Old Shatterhand, atunci, mă rog...

Îl priveam cu milă pe bătrân. Mica mea „lovitură“ îl afectase profund și-mi părea bine că-mi oferea posibilitatea să-l consolez, legându-mă de faptul că pomenise numele sub care eram cunoscut atât printre albi cât și în wigwamurile indiene.

– Un *greenhorn*, zici? Crezi dumneata că un *greenhorn* ar fi în stare să-i joace vestitului Sans-ear o asemenea festă?

– Dar ce altceva sunteți? Arătați ca și când ați fi ieșit chiar acum de la croitor. Și apoi, armele astea lucii! Parcă ați merge la bal mascat.

– În schimb, sunt bune armele. Ai să vezi numaidecât! Fii atent!

Luai o piatră cam de mărimea unei piese de un dolar, o aruncai în sus, dusei repede pușca la ochi și, în momentul când piatra – ajunsă la culmea zborului – păru o clipă suspendată în aer, glonțul o lovi și îi dădu un nou impuls.

Exercițiul acesta îl încercasem de sute de ori până să izbuțesc. Totuși, nu-l socoteam cine știe ce tur de forță. Mărunțelul însă mă privi cu niște ochi plini de admirație.

– *Heavens*, cerule! Asta zic și eu lovitură! Vă reușește întotdeauna?

– De nouăsprezece ori din douăzeci.

– Păi atunci sunteți un fenomen! Cum vă cheamă, ca să zic așa?

– Old Shatterhand!

– Imposibil! Old Shatterhand trebuie să fie mult mai bătrân, altminteri nu i s-ar spune „old“.

– Uți că porecla are un alt sens și nu se referă la vârstă?

– Adevărat! Dar scuzați, vă rog, dacă insist: Old Shatterhand a încăput odată în labelle unui grizzly care, surprinzându-l în somn, l-a sfâșiat de la umăr până-n șold. Se zice că și-a prins apoi la loc tot acest amestec, însă rana, ca să zic așa, trebuie să se mai vadă!

Îmi descheiai vesta din piele de bivoliță, apoi cămașa albă din piele de căprioară:

– Uite-aici!

– Măi, măi, grozav v-a mai lucrat bestia! Trebuie că v-a jupuit vreo șaiszeci și opt de coaste!

– Cam așa ceva. Lucrurile s-au întâmplat jos, la Red River. Am zăcut așa, rupt, însângerat, lângă leșul ursului, fără ajutor de nicăieri, până m-a găsit Winnetou, căpetenia apașilor, de care ai pomenit adineauri.

– Vasăzică, ce mai calea-valea: Old Shatterhand! Atunci să vă întreb: credeți că sunt, ca să zic așa, un dobitoc atât de mare?

– Nu cred deloc. Ai greșit luându-mă drept un *greenhorn*, atâta tot. Doar nu te puteai aștepta ca un ageamiu să-ți joace asemenea renghi. Așadar nimic altceva decât surpriza e de vină.

– Oho! Pe cât se pare, dumneavoastră nici n-aveți nevoie să apelați la surpriză. Nu prea cunosc mulți inși cu asemenea forță de bivol. În sfârșit... nu mi-e rușine că am fost înfrânt. Numele meu adevărat e Sam Hawerfield. Dacă vreți să-mi faceți o plăcere, spuneți-mi Sam.

– Și dumneata mie Charlie, cum îmi spun toți prietenii. Iată mâna!

– Bine, *sir*. Bătrânul Sam nu e dintre aceia care strâng mâna orișicui, dar în ce vă privește n-am nicio rezervă. Numai un lucru: fie-vă milă și nu-mi striviți degetele! Mai am nevoie de ele.

– Nicio grijă, Sam. Degetele dumitale or să-mi mai fie de folos, după cum și ale mele îți vor sta la dispoziție. Și-acum revin la prima mea întrebare: de unde vii și încotro te duci?

– Vin tocmai din Canada, unde am ținut de urât unor *lumberstrikeri*, unor tăietori de lemne. Acum, ca să zic așa, vreau să trec în Texas sau în Mexic, unde ar fi, cică, atâția criminali, încât îi râde omului inima în piept de câte gloanțe și cuțite o pândesc.

– Vasăzică, avem aceeași țintă. Eu tot în Texas și California vreau să ajung, și nu prea contează dacă fac un mic ocol prin Mexic. Mă iei cu dumneata?

– Ce întrebare! Firește că vă iau. Doar veniți din Sud, sunteți omul de care am nevoie. Dar, ia spuneți: vorbeați serios în chestia aia cu scrisul?

– Bineînțeles!

– Hm! Dacă un Old Shatterhand se ocupă cu asemenea treburi înseamnă că se schimbă socoteala, ca să zic așa. Eu, unul, vă mărturisesc că prefer să cad cu dosul în vizuina ursului, decât să moi condeiul în călimară. Nu mi-ar ajunge o viață ca să aștern

pe hârtie un cuvânt. Mă rog, să trecem la altă chestiune: Ce-or fi căutând indienii pe-aici? Sunt ogellallași, periculoși ai dracului!

Îl informai asupra celor știute de mine.

– Hm! făcu el. Nu e prea bine să prindem rădăcini aici. Am întâlnit ieri o urmă, să-ți scoți pălăria, zău așa: pe puțin șaizeci de călăreți! Aștia patru, cu care m-am socotit adineauri, trebuie că aparțin acelei trupe. Se aflau, probabil, în recunoaștere. Dumneavoastră ați mai fost vreodată prin aceste locuri?

– Nu!

– La vreo douăzeci de mile spre vest preria devine absolut netedă și la alte zece mile curge un pârâu către care trebuie să se fi îndreptat indienii ca să-și adape caii. Noi, firește, îi vom ocoli și vom lua-o spre sud, chiar cu riscul de a nu da de altă apă decât mâine după-amiază. Plecând imediat, ajungem până în seară la calea ferată ce leagă Statele Unite cu ținuturile vestice și, dacă nu întârziem, ne vom desfăta, ca să zic așa, privind cum trece trenul sub nasul nostru.

– Sunt gata. Dar ce facem cu indienii uciși?

– Ce să facem? Nimic complicat. Îi lăsăm aici, și basta. Numai să le tai mai întâi urechile.

– Ar trebui îngropați. Dacă-i descoperă fărtații, atunci trag imediat concluzia că ne aflăm aici.

– Las' să-i descopere, Charlie! Asta și vreau.

Duse pe rând cadavrele până pe creasta unei coline, le rândui unul lângă altul, apoi le tăie urechile și le vârî în propriile lor mâini.

– Așa, Charlie! Vor veni, vor vedea și vor recunoaște imediat că isprava i se datorează lui Sans-ear. Ascultați ce vă spun: iarna e o senzație cât se poate de proastă să vrei să îți înghețe urechile și să nu le ai. Am fost cândva atât de tont, încât m-am lăsat prins de indieni. Lichidasem, ce-i drept, o seamă de inși, dar unuia, în loc să-i crăp capul cu tomahawkul, i-am retezat din greșeală o ureche. Drept răsplată, până să mă omoare, roșii mi-au tăiat ambele urechi. S-au ales ei cu urechile, dar nu și cu hoitul

LIBRIS | We know books
lui Sam Hawerfield, care a șters-o frumușel. De atunci, pentru perechea mea de urechi, ei da, numărați aici!

Scotându-și pușca de pe umăr, îmi arată semnele crestate în patul ei. Apoi continuă:

– De fiecare indian omorât, un semn. Acum se mai adaugă patru.

Mai făcu patru crestături cu briceagul, apoi continuă:

– Vedeti, aici sunt numai indieni; dincoace, sus, am opt albi care au gustat și ei din gloanțele mele. Vă povestesc totul cu alt prilej. De fapt, erau zece cu toții. Îmi mai lipsesc doi, tată și fiu, cei mai mari ticăloși de pe fața pământului. Când voi termina și cu ăștia, înseamnă că mi-am împlinit menirea.

Ochii i se tulburară, chipul i se învălui într-o umbră de tristețe și duiosie. Bănuiam că inima bătrânului vânător își primise cândva partea ei de zbuclium. Poate că suferința și nevoia de răzbunare să-l fi îndemnat și pe el, ca pe atâția alții, spre Vestul sălbatic, unde omul nu mai ține cont de sublima poruncă „Iubește-ți dușmanii!“.

Sans-ear își încarcă din nou pușca. Era una din acele vechituri, pe care nu rareori le întâlnești în prerie. Patul, zgâriat, crestă peste tot, își pierde cu timpul forma inițială. Fiecare semn amintește moartea câte unui dușman. Țeava se acoperă treptat de rugină groasă, parcă se strânge, se chircește de bătrânețe. Niciun străin n-ar cuteza să apese pe trăgaciul unei asemenea arme. Dar în mâna stăpânului, ea funcționează perfect. Omul s-a obișnuit cu ea de o viață, îi cunoaște firea, toanele, beteșugurile și, când sloboade un foc, poți să pui rămășag pe orice că lovește în țintă.

– Tony! chemă deodată Sam.

Până atunci iapa păscuse nu departe de noi. Auzindu-se strigată, veni săltând și se propti așa fel lângă stăpânul ei, încât acesta nu avea decât să întindă un braț și să urce în șa.

– Ce să spun, Sam, ai un cal admirabil! Cine-l vede numai în treacăt n-ar da pe el un cent, dar, observându-l cu atenție, îți dai seama că nici o mie de galbeni n-ar fi un preț exagerat.